

II SA/Po 2088/03 - Wyrok

Data orzeczenia	2004-01-21
Data wpływu	2003-09-23
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
Sędziowie	Aleksandra Łaskarzewska Edyta Podrazik Stanisław Małek /przewodniczący sprawozdawca/
Symbol z opisem	615 Sprawy zagospodarowania przestrzennego 6391 Skargi na uchwały rady gminy w przedmiocie ... (art. 100 i 101a ustawy o samorządzie gminnym)
Skarżony organ	Rada Miasta

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym: Przewodniczący del. Sędzia NSA Stanisław Małek (spr.) Sędzia WSA Aleksandra Łaskarzewska as. WSA Edyta Podrazik Protokolant st.ref.sąd. Mariola Kaczmarek po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2004 r. przy udziale sprawy ze skarg 1) M.F., 2)M.K., 3) M.T. i L.T. na uchwałę Rady Miejskiej w M. z dnia 26 czerwca 2003 r. Nr XII/90/03 w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego; I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały, II. zasądza od Rady Miejskiej w M. na rzecz skarżących M.F. kwotę 10,- złotych, na rzecz K.K. kwotę 10,- złotych oraz na rzecz M. i L.T. kwotę 10,- złotych, tytułem zwrotu kosztów sądowych. /-/ E. Podrazik /-/ St. Małek /-/ A. Łaskarzewska

Uzasadnienie

Rada Miejska w M. podjęła 25 stycznia 2001r. uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy z 30 grudnia 1991r. (Dz.Urz.Woj.Pozn. z 1992r. Nr 2 poz. 14) w części wsi W., B. i D. Przedmiotem zmiany planu był "teren zasięgu istniejącej napowietrznej linii energetycznej 220 KV, w miejscu której ma powstać wielotorowa dwunapięciowa linia elektroenergetyczna 2 x 220 KV + 2 x 400 KV z wykorzystaniem, wpisanym w ustaleniach obowiązującego planu, strefy ograniczonego użytkowania terenu dla istniejącej linii 220 KV".

M.F. zgłosił zarzut do projektu zmiany planu, argumentując, iż zamierzona budowa linii elektroenergetycznej narusza jego interes prawny, jako właściciela nieruchomości objętej tą zmianą.

Rada Miejska uchwałą z dnia 27 lutego 2003r. odrzuciła zarzut, uznając iż jest to protest.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 5 listopada 2003 r. (sygn. akt. II SA/Po 1312/03) stwierdził nieważność powyższej uchwały. Wskazano, iż zainteresowany miał interes prawny w kwestionowaniu uchwały i dlatego brak było podstaw do uznania, iż wniesione pismo nazwane zarzutem jest protestem.

Rada Miejska w M. uchwałą z dnia 26 czerwca 2003r. Nr XII/90/03 na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 5 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z zm.) oraz art. 26 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z zm.) dokonała zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy M. z 30 grudnia 1991r. zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta i Gminy (Dz.Urz.Wojew. Pozn. z 1992r. Nr 2 poz. 14) w ten sposób, że ustalono obszar ograniczonego użytkowania wzdłuż linii elektroenergetycznej określonych działek z 38 m na 28 m , licząc od osi podłużnej przebiegu tej linii w każdą stronę.

M.F., K.K., M.T. oraz L.T., jako właściciele nieruchomości położonych na terenie objętym

zmianą planu, wezwali Radę Miejską do uchylenia uchwały. Po bezskutecznym wezwaniu zainteresowani wnieśli skargi, domagając się stwierdzenia nieważności uchwały z 26 czerwca 2003r.

Skarżący M.F. wskazał, iż uchwała narusza przepisy proceduralne dotyczące uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego. Plan został bowiem uchwalony pomimo, iż Sąd stwierdził nieważność uchwały o odrzuceniu jego zarzutu. Stanowi to naruszenie przepisu art. 18 ust. 2 pkt. 8 i art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Nadto zarzucił naruszenie przepisów ochrony środowiska. Sporządzona, bowiem ocena oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko opiera się na nieprawdziwych danych, gdyż nie uwzględnia istniejącego osiedla domków jednorodzinnych.

Pozostali skarżący powołali się na zarzuty M.F., podtrzymując żądanie stwierdzenia nieważności uchwały.

Przewodniczący Rady Miejskiej w M. wniósł o oddalenie skarg.

W odniesieniu do skarżącego M.F. podkreślono, iż strefa ochrony sanitarnej od projektowanej linii energetycznej, która w planie z 30 grudnia 1991r. wynosiła 35 m, zmniejszona została do 30 lub 20 m, a z opracowanej prognozy skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze wynika, że oddziaływanie projektowanej linii nie będzie większe od wartości granicznych określonych w przepisach.

Podkreślono, że skarżący nie wykazali, aby zaskarżona uchwała naruszała ich interesy prawne lub uprawnienia. Uchwała została opublikowana 15 października 2003r. w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego Nr 162 poz. 3030, co oznacza, iż plan obowiązuje od 29 października 2003r.

Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skargi są zasadne.

Rada Miejska w M. podjęła 25 stycznia 2001 r. uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy z 30 grudnia 1991 r. (Dz.Urz.Wojew. Pozn. z 1992r. Nr 2 poz. 14).

Skarżący M.F. jako właściciel działek objętych projektem zmiany planu, wniósł zarzut. Podał, iż projektowana zmiana planu, związana z budową linii elektroenergetycznej, narusza prawo własności, spowoduje obniżenie wartości gruntu oraz "oszczędzenie" krajobrazu.

Rada Miejska, traktując złożony zarzut jako protest podjęła 27 lutego 2003 r. uchwałę o jego odrzuceniu.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 5 listopada 2003 r. stwierdził nieważność powyższej uchwały. Uznał, iż zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zarzut może wnieść każdy, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez ustalenia przyjęte w projekcie miejscowego planu. Protest natomiast może wnieść każdy, kto kwestionuje ustalenia przyjęte w projekcie tego planu. Zainteresowany wykazał, iż ustalenia projektu planu naruszają jego interes prawny jako właściciela określonych działek. Pismo skarżącego M.F. winno być zatem kwalifikowane jako zarzut a nie jako protest.

Stosownie do przepisu art. 99 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami

administracyjnymi (Dz.U. Nr 153 poz. 1271) - ocena prawna wyrażona w orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanym przed dniem 1 stycznia 2004 r. wiąże w sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny oraz organ, którego działanie lub bezczynność były przedmiotem zaskarżenia.

Stwierdzić, zatem należy, iż Rada Miejska przed podjęciem zaskarżonej uchwały w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy M. we wsiach D. i B. obowiązana była do rozstrzygnięcia o uwzględnieniu bądź odrzuceniu w drodze uchwały wniesionego zarzutu (art. 24 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym).

Powyższy pogląd znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym. W wyroku NSA z 17.12.2001 r. (sygn. akt II SA/Kr 2335/01) wskazano, iż nieważna jest uchwała podjęta przed rozpoznaniem przez sąd administracyjny skargi na uchwałę rady gminy o odrzuceniu zarzutu.

Zgodnie z przepisem art. 85 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 27 marca 2003 r. (Dz.U. Nr 80 poz. 717) do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy (11 lipca 2003 r.), stosuje się przepisy dotychczasowe.

W rozpatrywanej sprawie postępowanie nie zostało zakończone skoro nie został rozpoznany zarzut skarżącego M.F.

Z tych powodów na podstawie powołanych przepisów oraz przepisu art. 147 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt. 5 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 153 poz. 1270) i art. 97 § 1 powołanej ustawy Przepisy wprowadzające orzeczone jak w sentencji. O zwrocie kosztów sądowych orzeczone na podstawie art. 200 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

/-/ E. Podrazik /-/ St. Małek /-/ A. Łaskarzewska

POUCZENIE

1/ Od powyższego wyroku/postanowienia przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu.

Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym.

2/ Strona, która nie jest w stanie ponieść kosztów postępowania w całości lub w części, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, które będzie obejmowało ustanowienie dla niej adwokata lub radcy prawnego.

Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien być złożony na urzędowym formularzu, który udostępnia się

nieodpłatnie w budynkach wszystkich Wojewódzkich Sądów Administracyjnych oraz w budynku NSA.

DS

